

Engels til C. Cafiero i Barletta

Denne teksten er henta fra *Marx-Engels-Lenin, Anarkisme og anarko-syndikalisme* utgitt av forlaget Ny Dag i 1976. Det kan ha forekommet feil i teksten under digitaliseringsarbeidet.

London, 1. [-3] juli, 1871

. . . Bakunin har en egen teori som mer eller mindre består av en blanding av kommunisme og proudhonisme. Ønsket om å forene disse to teoriene i en viser at han er fullstendig uvitende om politisk økonomi. Fra Proudhon har han sammen med andre fraser overtatt anarkiet som samfunnets siste stadium. Han setter seg imot enhver politisk handling av arbeiderklassen, siden det i virkeligheten ville bety anerkjennelse av den eksisterende stat. Dessuten er alle politiske handlinger «autoritære» etter hans mening. Men hvordan han håper at den herskende politiske undertrykkingen og kapitalens tyranni skal brytes, eller hvordan han mener å ville fremme sine yndlingsideer om å avskaffe arveretten uten «autoritære handlinger», det gir han ingen forklaring på. Men da det ble framtvet et opprør i Lyon i september 1870, dekreterte han fra Rådhuset avskaffelsen av Staten uten å gjennomføre noe tiltak mot bursjoen i Nasjonalgarden. som spaserte rolig inn i Rådhuset, jaget ut Bakunin og gjenopprettet Staten på mindre enn en time.²¹ Ikke dess mindre har Bakunin med sine teorier grunnnet en sekt som en liten del av de franske og sveitsiske arbeiderne regner seg til, og likeså mange av våre folk i Spania og en del i Italia, blant dem Caporusso og vennene hans. Caporusso lever således opp til navnet sitt, for han har virkelig en russer som sin sjef.¹

Nå er jo vår Assosiasjon² opprettet for å tjene som et sentralt bindeledd mellom arbeiderforeningene i de forskjellige land som har samme mål, det vil si å verne, fremme og fullstendig frigjøre de arbeidende klassene (første paragraf i statuttene til Assosiasjonen). Overalt hvor særteoriene til Bakunin og hans venner ikke går ut over disse målene, ville ingen innvende noe imot å godta dem som medlemmer av Assosiasjonen og gi dem lov til å propagere sine ideer med alle høvelige midler. Vi har allslags folk i Assosiasjonen – kommunister, proudhonister, unionister, fagforeningsfolk, kooperatører, bakunister osv.

– og vi har folk av meget forskjellige oppfatninger tilmed i Generalrådet. Dersom Assosiasjonen ble en sekt, ville den være fortapt med det samme. Vår styrke ligger i den bredde som følger av tolkningen av paragraf 1 i statuttene, dvs. at alle som har som mål en fullstendig frigjøring av arbeiderklassen, kan bli medlemmer. Uheldigvis var ikke bakunistene, med den trangsyntheten de deler med alle sekter, fornøyd med dette. Ifølge dem var Generalrådet sammensatt av reaksjonære, og Assosiasjonens program var ikke klart nok. Ateisme og materialisme – som Bakunin selv har lært av oss tyskere – skulle være obligatorisk, og avskaffelse av arveretten og Staten osv. skulle tas inn i programmet. Nå er jo Marx og jeg like gode gamle ateister og materialister som Bakunin, og det samme er de fleste av medlemmene våre, og vi vet like godt som ham hvor meningsløs denne arveretten er, enda vi skiller oss fra ham når det gjelder hvor viktig og nyttig det er å framstille avskaffelsen av den som frigjøringen fra alt ondt. «Avskaffelse av staten» er en gammel tysk filosofisk frase som vi hadde for skikk å bruke i tide og utide da vi var smågutter. Men å ta med alt slikt i vårt program ville føre til at vi jager fra oss uhyre mange av våre medlemmer, og splitter det europeiske proletariatet istedenfor å forene det. Da alle forsøkene for å få vedtatt bakunist-programmet som program for Assosiasjonen hadde strandet, ble det gjort forsøk på å drive Assosiasjonen inn på samme veien ved indirekte

midler.

Bakunin dannet en *Allianse for sosialistisk demokrati* i Genève, som skulle bli en internasjonal sammenslutning skilt fra vår. De mest radikale hoder i våre seksjoner, bakunistene, skulle over alt danne seksjoner av denne *Alliansen*, og disse seksjonene skulle være underlagt et separat Generalråd i Genève (Bakunin) og ha Nasjonale råd skilt fra våre. På vår generalkongress skulle *Alliansen* delta på vår kongress om formiddagen, og holde sin egen særskilte kongress om ettermiddagen.

Denne yndige planen ble lagt fram for Generalrådet i november 1868, men den 22. desember forkastet Generalrådet disse vedtektene fordi de stred imot generalstatuttene for vår Assosiasjon, og erklærte at seksjonene under Alliansen bare kunne få tilgang enkeltvis, og at Alliansen måtte oppløse seg eller slutte å tilhøre Internasjonalen. Den 9. mars 1869 ga Generalrådet Alliansen beskjed om at «det eksisterer ikke noen hindring for å omdanne seksjonene under Alliansen til avdelinger av Den internasjonale arbeiderassosiasjon. Så snart Alliansen er oppløst og dens seksjoner har gått inn i Den internasjonale arbeiderassosiasjon, vil det ifølge våre vedtekter ble nødvendig å underrette Generalrådet om hvor hver ny seksjon holder til og tallet på medlemmene.»³ Disse vilkårene ble aldri skikkelig oppfylt.

Alliansen selv ble vraket overalt unntatt i Frankrike og Sveits – hvor den endte med å skape en splittelse, ettersom ca. tusen bakunister – mindre enn en tiendedel av våre folk – trakk seg ut av de franske og sveitsiske føderasjonene og nå appellerer til Rådet om å bli godtatt som separate føderasjoner, noe Rådet neppe vil sette seg imot. Av dette ser du altså at hovedresultatet av bakunistenes aksjon er blitt at det er skapt en splittelse i rekkene våre. Ingen bestred deres særdogme, men de nøyde seg ikke med det og ville kommandere, og tvinge sine doktriner på alle våre medlemmer.

Vi satte oss imot det, som vår plikt var, og hvis de vil gå med på å stille i rekkene sammen med våre andre medlemmer uten bråk, så har vi verken noen rett til eller noe ønske om å ekskludere dem. Men det står igjen å se om det er klokt å legge noen vekt på slike elementer, og hvis vi kan vinne de italienske avdelingene som ikke er smittet av denne særegne fanatismen, vil vi sikkert være i stand til å arbeide bedre sammen. Du vil kunne dømme selv ut fra situasjonen du vil finne i Napoli.. . .

Offentliggjort første gang i tidsskriftet La Società, nr. 4, 1951